

rask og føler dig tilfreds derude i din Ørken — som din Broder stadig spøgefuldt kalder dit fjerne Opholdssted. Det er jo et smukt og ophøjet Kald, du har valgt dig; og nægter jeg end bestandig ikke, at jeg hellere havde set dig gøre et Valg af Livsstilling, der var mere i Overensstemmelse med vore Familietraditioner, og som navnlig ikke havde ført dig saa langt bort fra os, er det af et oprigtigt Hjærte, at jeg og vi alle ønsker dig Held og Velsignelse til din ansvarsfulde Gærning. Det er naturligvis lidt vanskeligt for os, der altid har levet udelukkende i Omgang med Folk af vor egen Dannelsesklasse, til Bunds at fatte Muligheden af en nøjere, frugtbringende Forstaaelse mellem Mennesker af saa ulige Kaar og Opdragelse som f. Eks. dig og den Befolkning, mellem hvilken du har valgt at leve. Jeg nægter ikke, at et tilfredsstillende aandeligt Samkvem under saadanne Forhold — selvfølgelig udenfor det strengt religiøse Gebet — altid har staaet for mig som en uopklaret Gaade. Men maaske ligger det i mit Ukendskab til de faktiske Forhold, og jeg kan kun gentage, at alle vore bedste Ønsker følger dig i din Gærning.“

Emanuel læste det sidste Stykke to Gange langsomt igennem — og under Læsningen drog en bestandig mørkere Skygge sig ned over hans Ansigt.